

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z urzędu - na podstawie zawiadomienia Dyrektora Instytutu Psychiatrii i Neurologii w W.

przy uczestnictwie G. M.

przy udziale Prokuratora Okręgowego w W.

o przyjęcie uczestniczki postępowania do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt VI Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adwokatowi J. W. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w W. kwotę 120,- (sto dwadzieścia) złotych powiększone o podatek VAT z tytułu udzielenia uczestniczce nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestniczki G. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 listopada

2014 r., którym stwierdzone zostało spełnienie przesłanek ustawowych do skierowania uczestniczki do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody. Potwierdzone to zostało przez Sąd drugiej instancji wraz z oddaleniem zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania.

W skardze kasacyjnej ustanowiony z urzędu pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, polegające na niewłaściwym jego zastosowaniu w miejsce art. 22 tej ustawy przez niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 232 zdanie drugie k.p.c. oraz art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 2 k.p.c. Wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, a następnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia a także orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącej powołał się na nieważność postępowania oraz na oczywiste uzasadnienie skargi.

Poza uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej nie zostały przedstawione bliższe motywy, mające przekonać Sąd Najwyższy co do konieczności rozpoznania skargi ze względu na pozbawienie uczestniczki możliwości obrony swych praw, a przez to spowodowanie nieważności postępowania. Jednakże pełnomocnik skarżącej nie dostrzegł, jakie muszą wystąpić okoliczności, żeby było zasadne twierdzenie o braku obrony praw, zwłaszcza że przedmiotem skargi jest orzeczenie sądu drugiej instancji, a w postępowaniu przed tym sądem uczestniczka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego dla niej z urzędu. Ponadto, uchybienie Sądowi pierwszej instancji, o którym mowa w skardze nie jest tego rodzaju, jeśli nawet rzeczywiście miało miejsce, aby miało jakikolwiek wpływ na ostateczny wynik sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie jest utrwalone od lat stanowisko, co oznacza pozbawienie możliwości obrony praw strony postępowania, także w tego typu sprawach, jak rozpoznawana

i kiedy są spełnione warunki prawne nieważności postępowania według art. 379 pkt 5 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku jest w tej kwestii nieprzekonujące, a więc nie jest spełnione uzasadnienie wniosku zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia odnośnie do oczywistości skargi, co do czego występują te same motywy. Nie odpowiada to wymaganiom, jakie są stawiane tej podstawie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania według art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przez utrwalone i znane orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz doktrynę (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13; z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14; z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, nie publ.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).